

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce:

J. N.
bytem X
zastoupený Ing. Vilémem Daňkem, Ph.D. LL.M.
sídlem Vinohradská 17, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Úřad průmyslového vlastnictví
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha 6

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Lesy České republiky s.p., IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Štaidlem
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 2. 2021, č. j. PUV 2019-36496/20076423/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodl o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 23. 7. 2020 33377, sp. zn. PUV 2019-36496, o výmazu užitého vzoru o názvu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

„Zařízení ke shromažďování dat o zvěři, přístupu k nim a nakládání s těmito daty“, z rejstříku užitných vzorů tak, že :

ve výroku pod bodem I. vyslovil, že podle § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb, o užitných vzorech, ve znění podějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“) se zmeškání lhůty nepromítá a ve výroku pod bodem II. rozklad žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 23.7.2020.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu bylo rozhodnuto o výmazu uvedeného užitného vzoru na základě návrhu společnosti Lesy České republiky, s.p. (v této věci osoba zúčastněná na řízení) s odůvodněním, že žalobce jako majitel užitného vzoru se ve stanovené ani v prodloužené lhůtě k návrhu nevyjádřil a tím byly dána podmínky pro výměz dle §18 odst. 4 zákona o užitných vzorech.

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu (napadené rozhodnutí)

3. Předseda Úřadu (dále jen „žalovaný“) v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že předmětný užitný vzor č. 33377 o názvu „Zařízení ke shromažďování dat o zvěři, přístupu k nim a nakládání s těmito daty“ byl zapsán do rejstříku užitných vzorů s právem přednosti ode dne 1. 8. 2019. Návrhem doručeným prvostupňovému orgánu dne 21. 1. 2020 se osoba zúčastněná na řízení domáhala výmazu tohoto užitného vzoru z rejstříku užitných vzorů s odůvodněním, že chráněné technické řešení není způsobilé k ochraně dle § 1 zákona o užitných vzorech, neboť nebylo nové a nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti. Dále osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že definice předmětu užitného vzoru nesplňovala základní zákonné podmínky kladené na formulaci nároků na ochranu, a tak přihláška užitného vzoru nesplňovala podmínky pro zápis do rejstříku užitných vzorů dle § 8 odst. 3 písm. c) odst. 5 zákona o užitných vzorech.
4. Prvostupňový orgán dne 5. 2. 2020 odeslal žalobci jako majiteli užitného vzoru zprávu, jejíž přílohou byla kopie návrhu na výmaz předmětného užitného vzoru spolu s namítanými dokumenty. Žalobce byl touto zprávou vyzván k vyjádření se k návrhu na výmaz a k tomuto vyjádření mu byla stanovena lhůta do 6. 4. 2020. Touto zprávou byl žalobce současně řádně poučen, že nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě k návrhu na výmaz, prvostupňový orgán v souladu s § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech vymaže užitný vzor z rejstříku užitných vzorů. Lhůta k vyjádření byla na základě žádosti žalobce postupně prodloužena do 6. 7. 2020. Úřad proto prvostupňovým rozhodnutím podle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech provedl výmaz užitného vzoru č. 33377 z rejstříku užitných vzorů.
5. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že žalobce současně s rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak v samostatném podání, podal žádost o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav. Žádost byla odůvodněna tím, že nemožnost vyjádřit se k namítaným skutečnostem způsobila pandemie COVID-19 a následné napadení serverů virovou infekcí, a to jak u serverů žalobce, tak i jeho zástupce ve druhém a třetím čtvrtletí roku 2020 (dle žalobce patrně od 1. 6. 2020 do 1. 8. 2020) a ztráta dat týkajících se lhůt znemožnila zástupci získání potřebných instrukcí a vyjádření se k návrhu na výmaz od žalobce. Dle žádosti se žalobce a jeho zástupce o zmeškaném úkonu dozvěděli až 28. 7. 2020, resp. 1. 8. 2020, tj. doručením prvostupňového rozhodnutí, a bezprostředně poté žalobce odstranil virovou infekci ze svého počítačového systému instalací nového antivirového programu, čímž pominula překážka, která bránila sledování lhůt a provedení úkonu. Žádost o prominutí zmeškání lhůty prvostupňový orgán obdržel dne 7. 8. 2020 spolu s vyjádřením žalobce k návrhu na výmaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

6. K výčtu komplikací tvrzených žalobcem žalovaný konstatoval, že žádný z důvodů, tj. napadení serverů virovou infekcí u žalobce i jeho zástupce a také tvrzená ztráta dat týkající se lhůt, nebylo možno shledat za závažný akceptovatelný důvod ve smyslu ustanovení pro uplatnění prominutí zmeškání lhůty. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě zjištění ze správního spisu, že prvostupňový orgán dne 10. 6. 2020 přijal žádost žalobce o druhé prodloužení lhůty datovanou dne 8. 6. 2020, tj. již v době tvrzeného napadení serveru žalobce a také serveru jeho zástupce virovou infekcí. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nečinnost žalobce, resp. jeho zástupce, spočívala toliko v nepředložení nutného vyjádření k návrhu na výmaz, nikoliv v neschopnosti komunikace se správním orgánem z důvodu virových infekcí. Navíc žalobce v žádosti o prominutí zmeškání lhůty odkázal také na problémy spojené s pandemií COVID-19. Žalovaný k tomu konstatoval, že v daném případě je nutno aplikovat stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v době trvání nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 194 (dále jen „stanovisko Ministerstva vnitra“), dle něhož volnější posuzování jejich běhu se neuplatní u lhůt propadného charakteru nebo lhůt, s jejichž uplynutím zákon spojuje určitý následek, zde konkrétně výmaz užitného vzoru. Žalobce sice podal prostřednictvím svého zástupce proti napadenému rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě rozklad, ke kterému bylo připojeno i vyjádření k návrhu na výmaz a současně s rozkladem podal žádost o prominutí zmeškání lhůty, avšak žalovaný nemohl důvody uvedené v žádosti o prominutí zmeškání lhůty akceptovat jako vážnou příčinu nepředložení vyjádření se k návrhu na výmaz užitného vzoru z rejstříku užitných vzorů. Žalovaný k tomu konstatoval, že výmazové řízení dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech je založeno na tom, že majitel užitného vzoru nereaguje ve stanovené lhůtě (zde navíc ve lhůtě opakovaně prodloužené) na návrh na výmaz z rejstříku užitných vzorů. Proto nelze tuto skutečnost zvrátit dodatečným, v rozkladu uplatněným nesouhlasem s výmazem užitného vzoru. I dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2008, č. j. 9 Ca 8/2006, jsou důsledky dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech předvídatelné.
7. Žalovaný tedy konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a nebyl důvod pro jeho zrušení či změnu.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal zkrácení na právech a nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný vydal podle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech pouze formální rozhodnutí, aniž by se zabýval věcnou argumentací podání osoby zúčastněné na řízení, a aniž by zkoumal, zda technické řešení užitného vzoru č. 33377 žalobce je či není způsobilé k ochraně dle § 1 zákona o užitných vzorech.
9. K důvodům rozhodnutí uvedl, že jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech, a navrácení v předešlý stav dle § 41 odst. 2 správního řádu byla odůvodněna tím, že pandemie COVID-19 ve spojení s napadením počítačových serverů žalobce i jeho zástupce virovou infekcí ve druhém a třetím čtvrtletí roku 2020 znemožnily zástupci žalobce získání potřebných instrukcí od žalobce k vyjádření k návrhu na výmaz. Virová infekce, která napadla počítačové servery zároveň zapříčinila ztrátu dat týkajících se lhůt. Žalobce a jeho zástupce se tedy o výmazu užitného vzoru dozvěděli až doručením prvostupňového rozhodnutí. Bezprostředně poté žalobce i jeho zástupce virovou infekci ze svého počítačového systému odstranili instalací nového antivirového programu, což žalobce může doložit listinnými doklady. Žalobce namítl, že žalovaný příčinu spojenou s pandemií COVID-19 nedůvodně bagatelizoval. Dle žalobce byla pandemická situace natolik vážná, že Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

ji lze srovnat např. s válečným konfliktem. Zástupce žalobce měl v období II. a III. čtvrtletí 2020 mj. závažné zdravotní omezení, v důsledku čehož nebyl schopen urgentně řešit nápravu kybernetické bezpečnosti kancelářského vybavení. Dle stanoviska Ministerstva vnitra nouzový stav, resp. krizová opatření nařízená v souvislosti s nouzovým stavem, která mohou omezit možnost učinit úkon v požadované lhůtě z důvodu omezeného pohybu osob, mají povahu závažných důvodů, které nastaly bez zavinění účastníka řízení ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Žalovaný měl v souladu se stanoviskem ministerstva vnitra postupovat k posuzování žádosti žalobce individuálně a benevolentněji, neboť krizová opatření nařízená v souvislosti s nouzovým stavem zapříčinila bezprecedentní stav, který nelze přisuzovat k tíži žalobce.

10. Žalobce žalovanému rovněž vytýkal, že neakceptoval jako vážnou příčinu nepředložení vyjádření žalobce k návrhu na výmaz kybernetický útok. Dle žalobce přitom ochromení práce způsobené narušením kyberbezpečnosti a kybernetickými útoky počítačových virů je objektivním problémem. Vážnost tohoto problému dokládá mj. nedávné zřízení Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost. Žalobce k tomu odkázal na komentář k § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (*Chloupek, V., Hartvichová, K. a kol. Patentový zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017*), dle něhož výjimkou z pravidla, kdy za překážku objektivní povahy obecně nelze považovat opominutí právního zástupce účastníka řízení, je případ, kdy účastník řízení svého právního zástupce ke konání instruuje a ten, i přes veškeré aktivní podněty účastníka řízení, ve věci nic neučiní. Dle žalobce lze tuto překážku na jeho případ aplikovat, neboť v důsledku virové infekce počítačového serveru zástupce žalobce nebyla instrukce doručena. Za aktivní přístup žalobce se dá považovat také opakované prodloužení lhůty k podání vyjádření prodloužené do 6. 7. 2020.
11. Žalobce dále konstatoval, že nezpochybňuje právní větu o výmazu užitého vzoru z rejstříku v případě, že se majitel užitého vzoru ve stanovené lhůtě k návrhu na výmaz nevyjádří, avšak namítl, že ustanovení neobsahuje dodatek, že se jedná o lhůtu, jejíž zmeškání nelze prominout. Jedná se tudíž o lhůtu, na kterou lze uplatnit § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech, o prominutí zmeškání lhůty, jak také žalobce učinil.
12. Žalovaným referovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2008, č. j. 9 Ca 8/2006, se dle žalobce týkal odlišných skutkových okolností, neboť v daném případě došlo k zmeškání vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru z důvodu pochybení na straně zástupce majitele užitého vzoru. V nyní projednávané věci však nedošlo k opomenutí, nýbrž k výjimce, kdy žalobce svého zástupce instruoval k podání žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření, avšak jeho podání bylo zmařeno pandemií COVID-19 a narušením kybernetické bezpečnosti.
13. Žalobce zdůraznil, že považuje jednání žalovaného za neadekvátní tomu, jak závažné skutečnosti výmazem užitého vzoru z rejstříku užitných vzorů nastaly. Žalovaný měl v případě pochybností žalobce vyzvat k doložení tvrzených skutečností dle § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaný pochybil, když řádně nezduvodnil závěry vedoucí k zamítnutí rozkladu a s tím související žádosti o prominutí zmeškání lhůty na vyjádření. Žalobce trvá na tom, že překážky, které bránily včasnému podání vyjádření k návrhu na výmaz užitého vzoru, lze považovat za závažný a akceptovatelný důvod dle § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

14. Žalobce namítl, že v databázi užitných vzorů rejstříku žalovaného našel žalobce v uplanulých 5 letech nespočet žádostí o prominutí lhůty, kterým bylo žalovaným vyhověno. Současně přiložil výčet 43 dokumentů (rozhodnutí), z nichž je patrné vyhovění žádosti. Za období od 1. 2. 2020 do 1. 2. 2021, tj. období, které je spojeno s pandemií COVID-19, bylo nalezeno 5 užitných vzorů, v jejichž případě žalovaný vyhověl žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Žalobce poukázal na to, že žalovaný tato rozhodnutí nikde nezveřejnil tak, aby se s nimi mohla veřejnost seznámit, čímž nesplňuje závazky vyplývající mu z mezinárodní smlouvy TRIPS, čímž narušuje transparentnost správních řízení. Žalobce se v souvislosti s označením 43 rozhodnutí, v nichž bylo vyhověno žádosti o prominutí zmeškání lhůty, odvolal na zásadu legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud žalovaný vyhovoval žádostem o prominutí zmeškání lhůty v řízeních ve věci užitných vzorů, měl tak učinit i v případě žalobce. Opak naplňuje znaky libovůle v rozhodování správního orgánu.
15. Žalobce dále namítl, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty nerozhodoval správní orgán, který byl k rozhodování příslušný. Ve smyslu § 41 odst. 6 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. Žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření byla podána nezávisle a samostatně k rozkladu a k vyjádření k návrhu na výmaz předmětného užitného vzoru, a to jako samostatné podání dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích za použití § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech a § 41 odst. 2 správního řádu. Lhůta k provedení úkonu (podání vyjádření k výmazu užitného vzoru) byla stanovena prvostupňovým orgánem žalovaného. Prominout lhůtu byl tedy příslušný pouze ten orgán žalovaného, který ji stanovil. Žalobce se tak domnívá, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty žalobce rozhodl věcně i místně nepříslušný druhostupňový orgán žalovaného. Žalovaný navíc takto nerozhodoval v obdobných případech, takže nedržel rozhodovací praxi dle § 2 odst. 4 správního řádu.
16. Žalobce shrnul, že v předmětné věci žalovaný řádně neodůvodnil a dostatečně nezohlednil všechny podstatné skutečnosti, které vedly ke zmeškání úkonu, na jehož základě došlo k výmazu předmětného užitného vzoru z rejstříku. Navrhl tedy zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil, že prominutí zmeškání lhůty dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích je výjimečný institut, při němž leželo důkazní břemeno na žadateli. Dle žalovaného nelze tvrzené omezení žalobcovy činnosti plynoucí z kybernetického útoku považovat za závažný důvod dle § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích. Ani žalobcem zmíněné předložení nové licence k antivirovému programu nebylo dostatečné pro prominutí zmeškání lhůty, jelikož samo o sobě nedokazovalo zavirování počítače. Ani v době pandemie nic nebránilo žalobci zařídít doručení svého vyjádření jiným způsobem než elektronicky.
18. Žalovaný dále uvedl, že stanovisko Ministerstva vnitra neposkytuje účastníkům řízení automaticky možnost ignorování správních lhůt. Aby nouzový stav mohl být považován za závažný důvod pro prominutí zmeškání lhůty, musí být nouzový stav v příčinné souvislosti se zmeškáním konkrétního úkonu. Žalovanému není jasné, jaké konkrétní krizové opatření za nouzového stavu způsobilo žalobci problémy v komunikaci se svým zástupcem. Žalovaný si není vědom, že by některé krizové opatření omezovalo možnosti různých forem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

elektronické nebo telefonické komunikace. Stanovisko Ministerstva vnitra se navíc vztahuje k prominutí zmeškání lhůty dle jiného ustanovení. Tvrzení žalobce, že nemohl se svým zástupcem komunikovat ani elektronicky z důvodu narušení kybernetické bezpečnosti, je z pohledu žalovaného nedůvěryhodné.

19. Co se týče námitky legitimního očekávání žalovaný uvedl, že z existence dřívějších kladně vyřízených žádostí o prominutí zmeškání lhůty nelze dovodit, že žalobcova žádost měla být posouzena kladně, byla-li založena na jiných skutkových okolnostech.
20. Námitce nepřislušnosti žalovaného k rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty žalovaný oponoval tím, že zákon neupravuje, který orgán žalovaného rozhoduje o žádosti o prominutí zmeškání lhůty dle § 65 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, přičemž subsidiární aplikace správního řádu je dle § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích vyloučena. O prominutí zmeškání úkonu rozhoduje orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. Podáním rozkladu došlo k devolutivnímu účinku a orgánem, který od toho okamžiku vedl řízení, byl odvolací orgán žalovaného. Tvrdí-li žalobce, že ve většině případů rozhoduje o žádosti o prominutí zmeškání lhůty prvostupňový orgán žalovaného, je to způsobeno tím, že obvyklým postupem žadatelů je, že o prominutí zmeškání lhůty žádají před podáním rozkladu. V takových případech o žádostech o prominutí zmeškání lhůty rozhoduje prvostupňový orgán. V daném případě však žalobce podal ve stejný den jak rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, tak žádost o prominutí lhůty. O věci rozhodl nadřízený správní orgán, přičemž proti rozhodnutí o (ne)prominutí zmeškání lhůty stejně nebylo možné se odvolat. Žalobce tedy nebyl ochuzen o opravný prostředek. Uvedený postup byl rovněž v souladu s principem procesní ekonomie a zavedenou praxí.
21. Žalovaný je tedy přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Osoba zúčastněná se ztotožnila s vyjádřením žalovaného, přičemž dodala následující.
23. Poukázala na skutečnost, že stanovisko Ministerstva vnitra se vztahuje k nouzovému stavu, který byl v České republice vyhlášen od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a opětovně až od 5. 10. 2020. Je tedy dle osoby zúčastněné na řízení zřejmé, že zmeškání lhůty, která byla žalobci opakovaně prodloužena až do 6. 7. 2020, nastalo v době, na které se stanovisko Ministerstva vnitra už nevztahovalo. Omezení uložená vládou i Ministerstvem zdravotnictví byla, jde-li o volný pohyb a shromažďování osob, minimální (např. mimořádné opatření zakazovalo od 9. 6. 2020 hromadné akce s počtem návštěvníků nad 500 osob a na ně navazující mimořádné opatření zakazovalo s účinností od 22. 6. 2020 hromadné akce v počtu vyšším než 1 000 osob). Dle osoby zúčastněné na řízení tedy epidemiologická situace nebránila osobnímu setkání žalobce a jeho právního zástupce stejně jako nebránila sjednání případné substitute zástupce žalobce. Osoba zúčastněná na řízení navíc poukázala také na to, že žalobce a jeho právní zástupce po doručení prvostupňového rozhodnutí byli schopni během několika dnů připravit vyjádření k návrhu na výmaz užitného vzoru a vyjádření žalovanému doručit, a to za stejné epidemiologické situace.
24. Osoba zúčastněná na řízení označila za nevěrohodnou i argumentaci žalobce týkající se tvrzeného narušení kybernetické bezpečnosti, a navíc i za nekonzistentní, když na jednu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stranu je v žalobě uvedeno, že „v důsledku virové infekce počítačového serveru nebyla instrukce žalobce jeho právnímu zástupci doručena“, a na druhou stranu, že žalobce lhůtu zmeškal proto, že „virovou infekcí byla způsobena ztráta dat týkajících se lhůt“. Přitom je zřejmé, že žalobce, resp. právní zástupce žalobce se žalovaným v uvedené době komunikoval. Potvrzení zakoupení antivirového programu neprokazuje napadení počítačovým virem. Nadto je na žalobci a jeho právním zástupci, jak vedou svoji agendu.

25. K žalobní námitce nepřislušnosti uvedla, že žalobce ignoruje skutečnost, že aplikace § 41 odst. 6 správního řádu je vyloučena v ust. § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích ve spojení s § 21 odst. 1 zákona o užitných vzorech. I pokud by citované ustanovení správního řádu mělo být aplikováno, žalovaný postupoval zcela v intencích, neboť o prominutí, resp. neprominutí zmeškání lhůty žalobcem rozhodl „správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vedl řízení“. Navíc předseda žalovaného není samostatným správním orgánem odlišným od žalovaného. I samotný § 65 odst. 1 zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích upravuje, že o prominutí lhůty rozhoduje žalovaný, aniž by byla obsažena bližší specifikace rozhodující osoby. Protože žalobce podal žádost o prominutí lhůty spolu s rozkladem, o kterém dle zákona rozhoduje předseda žalovaného, byl konkrétní osobou určenou k rozhodnutí právě předseda žalovaného.
26. Osoba zúčastněná na řízení shrnula, že žalobce nekonkretizoval, jaká pandemická opatření mu zabránila v podání vyjádření k návrhu na výmaz užitného vzoru, ale nedoložil kybernetický útok jak u sebe, tak u svého zástupce. Přitom je jen stěží uvěřitelné, že by žalobci i právnímu zástupci nefungovala po dobu dvou měsíců elektronická komunikace a systém sledování lhůt, aniž by žalobce a jeho právní zástupce tento problém zaznamenali.
27. Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhla, aby soud žalobu zamítl.

VI. První jednání před soudem

28. Při prvním jednání před soudem zástupce žalobce poukazoval na rozhodovací praxi Úřadu ve věcech žádostí o prominutí zmeškání lhůty s tím, že žalobce má povědomost o tom, že Úřad v řadě případů lhůtu promíjí. Žalobce nemá možnost se s uvedenými rozhodnutími seznámit, neboť je Úřad nezveřejňuje v rozporu s dohodou TRIPS. Poukázal na to, že žalobce má nadále zájem na ochraně užitného vzoru, poukazuje však na řadu dokumentů k návrhu na zápis, které k vyjádření žalobce vylučují telefonickou komunikaci a vyžadují osobní kontakt. Ke ztrátě dat uvedl, že trvalo 3 měsíce než se podařilo závadu zjistit, žalobce kontaktoval IT specialistu k tomu, jak prokázat zavirování počítače s výsledkem, že nelze doložit neexistenci určitého stavu. Zástupce žalobce navrhl svědeckou výpověď konkrétní osoby, která by dosvědčila situaci v odstraňování závady. K překážce spočívající v nouzovém stavu uvedl, že i mimo tuto dobu existovalo riziko ohrožení zdraví.
29. Zástupce žalovaného obhajoval rozhodnutí žalovaného, uvedl, že Úřad zveřejňuje jen rozhodnutí konečná, nikoliv procesní rozhodnutí, jímž rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty je. Uvedl, že pokud je dána objektivní překážka nedodržení lhůty, rozhodnutí o žádosti ji nezkoumá a neposkytuje širší odůvodnění. Je na žalobci, aby si hlídal zákonné lhůty. Poukázal na to, že tvrzení žalobce o zavirování serveru je nevěrohodné, neboť dne 8. 6. 2020 byla od žalobce doručena žádost o prodloužení lhůty připravená

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

předem. Prokázání překážek včetně výsledku svědka měl žalobce navrhopat ve správním řízení.

30. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení uvedla, že žalobce měl dostatečný časový prostor od 17. 5. 2020 až do října 2020 poskytnout své vyjádření a dále, že virovou infekci serveru dokládá jen zakoupením antivirového programu, nikoliv např. objednávkou servisní služby. Doplnila, že navrhovaný důkaz nebyl uplatněn v podané žalobě.
31. Soud odročil jednání za účelem předložení rozhodnutí žalovaného, jimiž žalobce namítal odlišnou správní praxi.

VII. Doplnění dokazování a další vyjádření žalovaného

32. Žalovaný s vyjádřením ze dne 14. 2. 2023 předložil soudu 43 rozhodnutí v jiných věcech rozhodování Úřadu o (ne)prominutí zmeškání lhůty k úkonu v řízeních, týkajících se ochrany průmyslového vlastnictví. Uvedl, že soudem vyžádaná rozhodnutí žalovaného nejsou relevantní pro posouzení nyní projednávané věci, jelikož byla vydána v řízeních o zápisu užitého vzoru, které má jinou povahu než přísně koncentrované řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru. Žalovaný navíc soudu předložil i rozhodnutí, která byla vydána v řízeních o návrhu na výmaz užitého vzoru.
33. Žalovaný dodal, že podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro vyjádření se k návrhu na výmaz je velmi ojedinělé a žalovanému se nepodařilo dohledat rozhodnutí, v němž by takové žádosti vyhověl. Všechna 43 rozhodnutí, na která žalobce odkazuje, se týkají zápisného řízení ve věci užitných vzorů, přičemž zejména se jedná o prominutí zmeškání lhůty pro doplnění formálních nedostatků přihlášky užitého vzoru. Žádné žalobcem odkazované rozhodnutí se netýká výmazového řízení ve věci užitných vzorů. Žalovaný podotkl, že řízení o zápisu užitého vzoru, na rozdíl od *inter partes* řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru, nemá dopad na práva třetích osob, proto je jeho praxe při posuzování žádostí o prominutí zmeškání lhůty v těchto řízeních poměrně benevolentní, jak také plyne z vyžádaných rozhodnutí.
34. Výmaz užitého vzoru se zapisuje do rejstříku užitných vzorů, přičemž třetí osoby jednají v dobré víře v zápis do veřejného seznamu, jímž rejstřík užitných vzorů je (tj. v dobré víře, že dané technické řešení již není chráněno průmyslovým právem). Rovněž je třeba vzít v úvahu, že řízení o návrhu na výmaz je řízením koncentrovaným, kde požadavek na striktní předložení důvodů výmazu a důkazních prostředků v návrhu bez možnosti jejich doplnění dle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech je vyvážen požadavkem na vyjádření se k návrhu ve stanovené lhůtě (pod sankcí výmazu) dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech. Žádost o prominutí zmeškání lhůty musí být opřena o důvod zmeškání, kterým je překážka objektivní povahy nezávislá na vůli žadatele. Posouzení důvodu zmeškání lhůty včetně jeho prokázání je věcí správního uvážení žalovaného. Protože výmaz užitého vzoru při nevyjádření se k návrhu na výmaz je zákonem předvídaná skutečnost a že případné prominutí zmeškání lhůty by zasáhlo do dobré víry třetích osob, lze prominout zmeškání lhůty pro vyjádření se k návrhu na výmaz užitého vzoru pouze za výjimečných okolností. Žalovaný ve své databázi nenašel žádné rozhodnutí, kde by vyhověl žádosti o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření se k návrhu na výmaz užitého vzoru. Takové žádosti jsou navíc poměrně vzácné, jelikož uvědomělý zástupce si je vědom nenapravitelné ztráty (výmazu) užitého vzoru při nedodržení lhůty k vyjádření.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

35. Výše uvedený rozdílný přístup u žádostí o prominutí lhůty u zápisného a výmazového řízení dle žalovaného nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání, jak tvrdí žalobce, ale vyplývá z odlišné povahy obou řízení, kdy zápisné řízení je v případě užitných vzorů založeno pouze na formálním průzkumu, zatímco věcný průzkum se provádí až při návrhu na výmaz. Je odpovědností majitele užitného vzoru, aby byl aktivní, je-li návrh na výmaz podán. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 10 As 112/2014-53, dle něhož „*V otázce užitných vzorů je vhodné připomenout, že žalovaný při provádění jejich zápisu v podstatě neposuzuje, zda tyto zápisnou způsobilost mají či nikoli. O to striktněji jsou však nastavena pravidla v řízení o jejich výmazu. Pokud se tak majitel užitného vzoru k návrhu na výmaz ve stanovené lhůtě nevyjádří, žalovaný provede výmaz bez dalšího (§ 18 odst. 4 zákona užitných vzorech). Ve svém vyjádření je majitel užitného vzoru sice omezen rozsahem přihlášky užitného vzoru, avšak uvedené je nutno vykládat tak, že „nemůže uvádět skutečnosti jiné, nové či činit návrhy týkající se vlastní přihlášky užitného vzoru“, tedy zpětně přihlášku užitného vzoru fakticky modifikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2005, č. j. 7 A 105/2002-63, č. 1099/2007 Sb. NSS).“ Dle žalovaného tedy žalobcem tvrzenou ztrátu dat týkajících se lhůt nebylo možno shledat za závažný, akceptovatelný, a především prokázaný důvod prominutí zmeškání lhůty. Žalobce neunesl své důkazní břemeno.*

VIII. Druhé jednání před soudem

36. Při druhém jednání před soudem, k němuž si soud od žalovaného nechal předložit rozhodnutí ve věcech rozhodovací praxe Úřadu odkazovaných žalobcem v podané žalobě a při minulém jednání, soud provedl dokazování 43 rozhodnutími žalovaného vydaných k žádostem o prominutí zmeškání lhůty, která, jak bylo zjištěno, byla vydána v zápisovém řízení. Obsah těchto rozhodnutí zástupci účastníků nespороvali a byl jim znám.
37. Zástupce žalobce k tomu poukázal na skutečnost, že Úřad v uvedených rozhodnutích postupuje ohledně důvodů v žádostech benevolentně a není zřejmé, proč by měl být přísnější u důvodů ve výmazovém řízení. Poukazoval na stejné důvody v rozhodnutích, jaké uváděl žalobce ve své žádosti (Covid-19, závady serveru). Následky (ne)prominutí zmeškání lhůty jsou stejné u přihlášky jako u výmazu užitného vzoru.
38. Zástupce žalovaného oponoval tím, že u přihlášek užitného vzoru šlo o formální nedostatky a Úřad se snaží vyjít vstříc přihlašovatelům. Poukázal na výslovně v zákoně stanovenou zásadu koncentrace.
39. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení zastávala shodné stanovisko se žalovaným.
40. Soud neprovedl dokazování dalšími 3 rozhodnutími, která žalovaný předložil k výzvě soudu v příloze č. 2, neboť tato 3 rozhodnutí nebyla vydána ve věci žádosti o prominutí zmeškání lhůty, nýbrž se týkala výmazu přímo v důsledku absence vyjádření k výmazu užitného vzoru. Další návrhy důkazů - výslech navrhovaného svědka k důvodům zmeškání lhůty a listiny – přihlášky žalobce k vynálezům soud nepovažoval z hlediska rámce sporu rozhodovací praxí žalovaného za relevantní.

IX. Rozsudek městského soudu o žalobě ze dne 22. 2. 2023

41. Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9A 46/2021-71, jímž zrušil napadné rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť po doplněném dokazování měl za to, že žalovaný porušil při svém rozhodování zásadu rovnosti a princip legitimního očekávání, když žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nevyhověl, ačkoliv v ní byly uvedeny obdobné důvody jako v jiných žádostech o prominutí zmeškání lhůty, byť v jiných řízeních než v řízeních výmazových. To zejména při aplikaci stejné právní normy v ust § 65 odst. 1 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích, použitelné i podle § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992Sb pro výmazové řízení u užitných vzorů.

42. Městský soud nikterak nezpochybnil, že řízení o návrhu na výmaz je řízením koncentrovaným, kde požadavek na striktní předložení důvodů výmazu a důkazních prostředků v návrhu, bez možnosti jejich doplnění dle § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech je vyvážen požadavkem na vyjádření se k návrhu ve stanovené lhůtě (pod sankcí výmazu) dle § 18 odst. 4 zákona o užitných vzorech.
43. Současně však vyšel z toho, že zákon na základě speciálního ustanovení § 65 odst. 1 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích aplikovatelně obdobně i na užitné vzory umožňuje, a to právě z důvodu „neúprosného“ výmazu v důsledku nedodržení lhůty k vyjádření majitelem užitného vzoru, podat žádost o prominutí zmeškání lhůty, a to i v rozkladovém řízení. Městský soud přisvědčil žalovanému, že posouzení takových důvodů je na správním uvážení, je možné jen za výjimečných okolností, a akcentoval soudní judikaturu k potřebě opatrnosti ze strany majitele užitného vzoru z důvodu předvídatelného hrozícího zániku práv ze zapsaného užitného vzoru.
44. V dané věci však nebylo rozhodováno toliko výrokem o výmazu užitného vzoru bez dalšího, jen na základě absence vyjádření majitele užitného vzoru, což by bylo zcela legitimním k rozhodnutí o výmazu dle § 18 odst. 4 cit. zákona, nýbrž, a to poprvé v rozkladovém rozhodnutí, bez možnosti opravného prostředku, také o žádosti o prominutí zmeškání lhůty k učinění úkonu – vyjádření se k návrhu na výmaz. Žalovaný tak o žádosti o prominutí zmeškání lhůty věcně rozhodl současně s rozhodnutím o rozkladu a žalobce své výhrady k rozhodnutí o neprominutí lhůty tak mohl uplatnit až v žalobě a soud se musel i s těmito výhradami vypořádat, neboť zákonnost rozhodnutí o žádosti o prominutí lhůty mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu a potažmo na výmaz užitného vzoru.
45. Městský soud proto nemohl odhlédnout od toho, že žalobce v rámci žaloby namítal odlišnou rozhodovací praxi ve věcech žádostí o prominutí zmeškání lhůty dle zákona o užitných vzorech, když srovnání s jinými rozhodnutími Úřadu zástupce žalobce přdestřel při ústním jednání před soudem. Soud jimi provedl dokazování.
46. Městský soud shledal a zhodnotil, že byť byla srovnávaná rozhodnutí vydána v zápisovém řízení k odstranění vad ve vztahu k přihlášce užitného vzoru a některé skutečnosti a důvody uváděné v žádostech se lišily, v nemalém rozsahu žádostí to byly také důvody výpadku internetové sítě, nemožnosti vygenerovat lhůtu, nefunkčnost počítače, výpadek elektrického proudu, problém v informačním systému distribuujícím datové zprávy, technická závada na počítači, ale také provozní problémy v souvislosti pandemií COVID-19, tj. podobné důvody, které v žádosti o prominutí zmeškání lhůty uváděl žalobce. Společným znakem takto vydaných rozhodnutí bylo vyhovění žádostí při uznání těchto důvodů pouhou konstatací v rozhodnutích a některá rozhodnutí respektovala i žádost bez odůvodnění. Soud tedy zhodnotil, že uvedená rozhodovací praxe svědčí o tom, že obdobné důvody zmeškání úkonu, jaké uváděl v této věci žalobce, byly v jiných případech ve vydaných rozhodnutích akceptovány bez správního uvážení o jejich věrohodnosti, přičemž z podaných žádostí nevyplývá, že tvrzení v nich byla nějakým způsobem doložena.
47. Městský soud ve svém původním rozsudku zdůraznil, že samozřejmě nepřehlédl, že nejde o rozhodnutí vydaná pro zmeškaný úkon ve výmazovém řízení, usoudil však, že nelze Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

odhlédnout od toho, že právní úprava prominutí zmeškání lhůty v řízení podle zákona o užitných vzorech je specifickou úpravou, odlišnou od správního řádu a vztahuje se na všechny lhůty, na něž jsou vázány určité účinky podle zákona o užitných vzorech, neboť nedodržení tkových lhůt může mít vliv nejen na práva třetích osob ve výmazovém řízení, ale z hlediska priority zápisu i na práva jiných osob v řízení zápisovém. Jestliže však Úřad, byť v zápisovém řízení důvody uváděné žalobcem posoudil benevolentněji, pak de náhleu městského soudu bylo třeba tuto praxi z hlediska účelu zákona o užitných vzorech přiblížit a logicky odůvodnit. Městský soud na rozdíl od žalovaného neshledal větší pochopení pro benevolenci závažných důvodů při zápisovém řízení, v němž se teprve právo k určitému užitnému vzoru konstituuje (zápisem) a nikoliv odebrává, oproti neakceptování obdobných důvodů prominutí tam, kde hrozí odnětí práva již zapsaného (výmazu). Podle městského soudu tedy užití správního uvážení spočívajícího v přihlédnutí k obdobným důvodům prominutí zmeškání lhůty mělo být rovnocenné a tím spíše aplikováno tam, kde v důsledku striktní právní úpravy již zásah do existujícího práva hrozí. Soud k námitkám žalobce správní praxí nemohl přehlédnout určitou disproporci v posuzování závažnosti důvodů spočívajících v *obdobných* objektivních okolnostech, tvrzených žalobcem a ostatními žadateli. Pokud si Úřad v uvedených rozhodnutích tyto důvody vymezil a jako takové je automaticky považoval za uznatelné, pak městský soud nepřisvědčil žalovanému v jeho vyjádření k námitce zásadou legitimního očekávání, že žalobcova žádost je založena na jiných skutkových okolnostech spočívajících v jiných důvodech, neboť to z předložených rozhodnutí nevyplývalo. Z uvedených důvodů soud v původním řízení nepovažoval napadené rozhodnutí za rozhodnutí vydané v souladu se zásadou rovného zacházení a legitimního očekávání při aplikaci stejné právní normy v rámci rozhodovací správní praxe a jako takové je nepovažoval za rozhodnutí vydané v souladu se zákonem.

48. Oproti uvedenému soud nevěšel na námitku nepříslušnosti žalovaného rozhodnout o neprominutí zmeškání lhůty, neboť zákon o vynálezech a zlepšovacích návrzích a zákon o užitných vzorech neobsahují speciální úpravu o tom, jaký orgán v rámci dvoinstančního rozhodování rozhoduje v případě, je-li podána žádost o prominutí zmeškání lhůty současně s podaným rozkladem. Rozhodnutí žalovaného o žádosti podané spolu s rozkladem odpovídá obecné úpravě podle správního řádu, neboť v době podání žádosti žalobce spolu s rozkladem bylo již řízení vedeno u rozkladového orgánu. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých procesních právech., tato práva využil a přezkumu rozhodnutí ve věci neprominutí zmeškání lhůty se domohl v řízení před správním soudem.

X. Řízení před Nejvyšším správním soudem

49. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Před tímto kasačním soudem neobstál závěr městského soudu o porušení zásady legitimního očekávání vyplývajícího z rozdílné správní praxe, a to z následujících důvodů.
50. Předně za oprávněný důvod nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty kasační soud považoval nikoliv vlastní důvody uváděné žalobcem (napadení počítačových systémů, resp. narušení kybernetické bezpečnosti, či pandemie COVID-19) a to, že by tyto nebyly závažnými důvody, nýbrž za důvod negativního rozhodnutí žalovaného shledal především skutečnost, že byť žalobce tvrdil důvody zmeškání, tyto důvody nijak nedoložil, a některé z nich svým postupem v řízení dokonce zpochybnil, což Nejvyšší správní soud prezentoval na skutkových okolnostech jednání žalobce. Uvedl, že nelze srovnávat případy, kdy správní orgán vyhověl žádosti, která sama nevyvolává pochybnosti o pravdivosti v ní. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uvedených tvrzení, s případem, kdy nevyhoví jiné žádosti, která sice obsahuje důvody obdobné, avšak je z ní patrný vnitřní rozpor mezi jednotlivými tvrzeními. Žádost o prominutí zmeškání lhůty musí být opřena pouze o závažný důvod zmeškání, za který lze považovat překážku objektivní povahy nezávislou na vůli žadatele. Dle Nejvyššího správního soudu bylo na správním uvážení žalovaného, že se s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti zabýval tím, zda žalobcem tvrzené závažné důvody zmeškání lhůty objektivně existují. Bylo zcela žádoucí, aby správní orgán požadoval doložení závažných důvodů zmeškání lhůty a nespolehal pouze na tvrzení žadatele, která navíc v případě žalobce byla sporná.

51. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že nelze bez dalšího srovnávat řízení o zápisu užitného vzoru, kdy se zkoumají pouze formální náležitosti přihlášky, a řízení o jeho výmazu, kdy teprve probíhá věcný průzkum novosti a překročení rámce pouhé odborné dovednosti. Ztotožnil se se žalovaným i s osobou zúčastněnou na řízení v tom, že se jedná se o povahově odlišná řízení, přičemž na rozdíl od řízení o přihlášce užitného vzoru je řízení o jeho výmazu řízením sporným, kde proti sobě stojí navrhovatel a majitel užitného vzoru, a platí v něm přísná koncentrační zásada. Nelze proto nahlížet stejnou optikou na posuzování závažných důvodů zmeškání lhůty v takto odlišných řízeních a z toho dovozovat odlišnou rozhodovací praxi a porušení zásady rovnosti a legitimního očekávání.

XI. Řízení před městským soudem po rozsudku Nejvyššího správního soudu

52. A) Ústní jednání
53. Městský soud v Praze v dalším řízení, vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 4 s.ř.s., přistoupil ke znovuprojednání a posouzení žaloby, přičemž k požadavku žalobce nařídil ústní jednání.
54. Při ústním jednání zástupce žalobce s poukazem na nezveřejňování všech rozhodnutí Úřadu v rozporu s dohodou TRIPS požadoval doplnění dokazování všemi rozhodnutími o žádostech o prominutí zmeškání lhůty od r. 1993 a i těmi rozhodnutími, v nichž se žalovaný zabýval těmito žádostmi v druhém stupni řízení a k nimž žalobce tak neměl přístup.
55. Zástupce žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu pasáž, v níž tento soud závažnost důvodů uplatněných žalobcem k prominutí zmeškání lhůty uznal, avšak následně polemizoval s jeho skutkovými závěry, že by žalobce tyto důvody neprokázal. Uvedl, že správní řád umožňuje doložení skutečností, které v rozkladu nejsou uvedeny, žalovaný tedy mohl vyzvat žalobce k tomu, aby tyto skutečnosti doložil. Uvedl, že okolnosti narušení počítačového programu - poškození programu virem nelze doložit z technických důvodů, technické okolnosti v té době neustále řešili a k epidemii Covid-19 uvedl, že jde o známou objektivní okolnost samu o sobě doloženou a nezávislou na vůli žadatele. V této souvislosti také, bez bližších údajů, zmínil pobyt zástupce žalobce v nemocnici.
56. Zástupce žalobce rovněž poukázal na to, že se Nejvyšší správní soud nezabýval tím, že o žádosti o prominutí zmeškání lhůty nerozhodoval správní orgán 1.stupně, nýbrž přímo rozkladový správní orgán.
57. Přednesl, že žalobce nesouhlasí se závěry Nejvyššího správního soudu v tom, že z hlediska dodržení koncentrační zásady je dán rozdíl mezi zápisovým a výmazovým řízením. Dle žalobce není pravdou, že v zápisovém řízení se Úřad zabývá jen formálními náležitostmi, neboť dle ust. § 2, § 3 a § 5 zákona o užitných vzorech je předmětem zápisového řízení i věcný přezkum přihlášky užitného vzoru stejně tak jako ve výmazovém řízení. Iv řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

přihlášce také platí přísná koncentrační zásada (§ 11 odst. 5 zákona), přihlašovatel také nemůže nic doplňovat z důvodu práva priority. Jedinou odlišností je, že v uvedených řízeních jsou jiní účastníci, v zápisovém řízení je to široká veřejnost. Zásada legitimního očekávání spočívá v tom, že Úřad rozhoduje o prominutí zmeškání lhůty v obou řízeních podle stejného ust. § 65, přičemž v ust. § 65 odst. 2 zákona jsou přímo vymezeny případy, kdy k návrhu na výmaz není nic specifického uvedeno.

58. Zástupkyně žalovaného poukázala na kasačním soudem potvrzenou skutečnost, že žalovaný má právo požadovat důkazy k důvodům prominutí lhůty od žadatele, poukázala na rozpory v tvrzení žalobce a na to, že zápisové i výmazové řízení jsou řízení odlišná a § 18 umožňuje majiteli užitného vzoru se k návrhu na výmaz vyjádřit a uvést důkazy. Ve věci nebylo potřebné vést další dokazování.
59. Soud neprovedl dokazování nově žalobcem navrženými důkazy, které měly svědčit o předchozí rozhodovací praxi Úřadu či žalovaného při posuzování žádosti o prominutí zmeškání lhůty, neboť takové rozsáhlé doplnění dokazování v čase od r. 1993 nepovažoval za potřebné z hlediska závazných skutkových i právních závěrů kasačního soudu.
60. B) Nové posouzení věci městským soudem
61. Městský soud v Praze, v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci a s přihlédnutím k argumentaci žalobce uplatněné v návaznosti na rozsudek tohoto kasačního soudu, znovu přezkoumal napadené rozhodnutí. Přitom neshledal žádné důvody, které by legitimně tak, jak je i judikatura Nejvyššího správního soudu výjimečně umožňuje v případě změn skutkových a právních okolností, umožňovaly odklon od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.
62. Především je třeba poukázat na zcela jednoznačné skutkové i právní závěry Nejvyššího správního soudu, vycházející především ze specifických skutkových okolností žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty, které vyplývají ze správního spisu a které Nejvyšší správní soud z hlediska časových souvislostí v jednání žalobce zcela jednoznačně zhodnotil v bodě 17 svého rozsudku, když poukázal na opakovaná prodloužení lhůty žalobci, nečinnost žalobce i jeho zástupce i v době která se v úplnosti nekryla s uváděnými důvody zmeškání úkonu, na ne zcela věrohodná tvrzení o závažných důvodech na straně žalobce i jeho zástupce a na nedoložení těchto důvodů.
63. Uvedené závěry nemohly změnit argumenty zástupce žalobce při jednání, zejména, že virové napadení serverů a ztrátu dat nelze nikterak pro daný moment či dobu technicky doložit, neboť, jak vyplývalo ze spisu, jediným důkazem byla instalace nového antivirového programu až po datu 1.8.2020, což věrohodně nedokazuje řešení technického problému nastalého od druhého čtvrtletí r. 2020 a nadto pouze dokazuje, že žalobce pořídil antivirový program, což je obvyklá investice do počítačové techniky. Uvedené ani nevysvětluje, z jakých důvodů se napadení serverů objevilo současně u žalobce i jeho zástupce. Pokud jde o problémy s komunikací v době pandemie COVID-19, žalovaný se ve svém správním uvážení řídil stanoviskem Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt propadného charakteru, které tak nemohlo založit excesivní vybočení ze správního uvážení a Nejvyšší správní soud ve svém kasačním rozsudku rovněž na toto stanovisko poukázal.
64. Skutkové okolnosti (ne)jednání žalobce, posouzené Nejvyšším správním soudem, tak byly oproti žalobcem uváděným závažným důvodům, pro které zmeškal lhůtu k vyjádření (ztráta dat, napadení serverů, narušení kybernetické bezpečnosti či pandemie Covid-19)

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stěžejními okolnostmi, pro které nebylo možné žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty vyhovět – jednak z důvodu nevěrohodnosti těchto tvrzení, jednak z jejich nedoložení průkaznými podklady.

65. K přednesu zástupce žalobce, že Nejvyšší správní soud nezpochybil závažnost žalobcem uváděných důvodů, městský soud uvádí, že je pravdou, že Nejvyšší správní soud nepopřel, že by takové důvody mohly být důvody závažnými samy o sobě jako objektivní okolnosti, nicméně v případě žalobce vycházel z jejich nedostatečné průkaznosti a z pochybností o skutečnostech tvrzených žalobcem. Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně v bodě 19. svého rozsudku uvedl, že podstatným důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty nebyly žalobcem uváděné překážky komunikace s Úřadem, ale to, že tyto překážky (důvody zmeškání) nebyly dostatečně a věrohodně doloženy. Městský soud se ztotožňuje s tímto hodnocením nejen proto, že je jím dle rozsudku kasačního soudu vázán, ale rovněž proto, že v době druhého prodloužení lhůty žalobci do 6. 7. 2020 již existovala v uvolněnějším období řada možností, např. telefonických, písemných i osobních...), které žalobce i jeho zástupce mohli využít, minimálně alespoň avízovat Úřadu aktuální obtíže, které zabraňují dodržení stanovených prodloužených lhůt, zvláště, byl-li žalobce poučen o následcích jejich uplynutí. Pokud zástupce žalobce až při jednání v dalším řízení argumentoval překážkou, jíž byl jeho pobyt v nemocnici, pak šlo o skutečnost jistě doložitelnou. Městský soud ve svém původním rozsudku nikterak neoponoval tomu, že k prominutí zmeškání lhůty musejí být dány závažné a výjimečné důvody nezávislé na vůli žadatele (bod 51 rozsudku), nicméně důvodnost žaloby vázal na jinou otázku - právní otázku aplikace správní praxe v situaci, kdy se právo k určitému již zapsanému užitému vzoru odjímá (provede se výmaz), když takové právo za okolností způsobu rozhodování o zmeškání lhůty až v rozkladovém řízení a právní úpravě dle § 65 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích společně pro zápisové i výmazové řízení postavil výše než striktní dodržení procesní koncentrační zásady.
66. Ani uvedené právní posouzení před Nejvyšším správním soudem neobstálo, neboť tento soud zcela jednoznačně v bodě 20 svého rozsudku konstatoval platnost přísné koncentrační zásady ve výmazovém řízení a vyloučil, že by na posuzování závažných důvodů bylo možné nahlížet stejnou optikou v povahově odlišných řízeních, jakými jsou řízení zápisové a řízení o výmaz užitého vzoru. Proto srovnávání rozhodnutí vydaných v zápisovém řízení s rozhodnutími vydanými v řízení výmazovém nebylo relevantní a nebylo z něj možné dovozovat porušení zásady rovnosti a legitimního očekávání.
67. Ve smyslu uvedeného tedy nebylo po zrušení rozsudku městského soudu v dalším řízení relevantní jakkoliv doplňovat řízení dokazováním množstvím dalších rozhodnutí ve věci rozhodování žalovaného o prominutí zmeškání lhůt ve výmazovém řízení a také ani věcně - dalším dokazováním o věrohodnosti a závažnosti důvodů, pro které žalobce nedodržel stanovené lhůty, neboť by tím nemohlo dojít ke konvalidaci porušení koncentrační zásady dle § 18 odst. 4 zákona o užitečných vzorech.
68. K výhradě zástupce žalobce, že se Nejvyšší správní soud nezabýval situací, kdy žalovaný rozhodl až jako druhostupňový orgán o žádosti o prominutí zmeškání lhůty, městský soud poukazuje na to, že kasační stížnost, k jejímž námitkám Nejvyšší správní soud posuzoval rozsudek městského soudu, podal žalovaný. Kromě toho otázkou příslušnosti rozhodnout o žádosti žalobce až v rozkladovém řízení se zabýval již městský soud v bodě 57 a 58 svého rozsudku a Nejvyšší správní soud toto posouzení zásadního předpokladu rozhodovací činnosti správních orgánů nikterak nezpochybil, což by jinak mohl učinit i z úřední Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

povinnosti. Městský soud proto vychází z toho, že v této části kasační soud vypořádání žalobních námitek aproboval.

69. Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
70. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. července 2024

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.